

Het Mysterie der Bereburgers

Wouter Broekman

Het Mysterie Der Bereburgers

© 1995 Broekman Media B.V.

<http://www.wouterbroekman.nl>

Auteur: Wouter Broekman

Omslagontwerp: Wouter Broekman

Omslagillustratie: Henri Maigrot.

ISBN: 9789402142402

NUR: 336

Roman

Uitgegeven bij Brave New Books

Eerste druk: 2015

<http://www.bravenewbooks.nl>

1

Het was een warme zomerdag, midden in november. Het was vroeg in de middag (of laat in de ochtend, wat u liever hebt) en de zon scheen vrolijk over het bontgekleurde landschap. De bijtjes vlogen zoemend van bloem naar bloem, de vogels floten melodieuze melodieën en de hertjes gluurden voorzichtig door de struiken.

Wat zij daar zagen, was, beschenen door de warme zonnestrallen van de gouden bol die al hoog aan de hemel stond, een gifgroene auto, die over het bosweggetje scheurde alsof het een 4-baans snelweg was. Het hobbelige pad waar de rammelende auto overheen vloog deed de conditie van de auto geen goed, wat zich uitte in rondvliegende onderdelen en onheilspellend gekraak. Veel dieren moesten in doodsnood rare sprongen maken om neerkomende brokken ijzer te ontwijken.

De lange man achter het stuur van het vehikel merkte dit alles niet, hij floot lustig een liedje terwijl hij met één hand de auto op een kruising naar links draaide. Hij keek nog even achterom om te zien hoeveel dieren hij nu weer had doodgereden en zag hierdoor het zware ijzeren hek voor hem niet. Met een klap doorboorde zijn auto het hek waarna zowel de auto als het hek instortten.

“Bram!” schreeuwde een vrouw terwijl ze door de voordeur van de achter het hek gelegen villa naar buiten stormde, “Wat doe jij nou!?”

“Tsja,” peinsde Bram, de onderdelen van zich afschuddend, “als jullie niet eens netjes het hek open kunnen doen als er visite komt...”

Vader Bereburger was ondertussen ook naar de oprijlaan komen rennen en deed ook een duit in het zakje: “Hoe moeten wij nu weten dat onze lang verloren zoon opeens thuiskomt?!”

“Da's waar, dat konden jullie ook niet,” gaf Bram toe. Toen hij zijn zus zag staan lachen, keerde hij zich naar haar en riep: “Hé Bernadette, wat sta je nou te lachen? Help me liever dit stuurwiel van mijn nek te krijgen!”

Bij deze opmerking barstte het meisje helemaal in lachen uit. Pa Bereburger vond het echter niet zo grappig. Hij keek mistroostig naar zijn mooie hek en mompelde een paar scheldwoorden.

“Zeg, mag ik nog binnenkomen, of ben ik nu uit de familie gezet vanwege het vernielen van het middeleeuwse hek?” vroeg Bram, terwijl hij op de resten ijzer wees.

“Nee natuurlijk niet!” antwoordde Bernadette snel, toen ze zag dat het woordje “ja” zich op de lippen van haar vader vormde, “kom mee naar binnen!”

Zo gezegd, zo gedaan. De herenigde familieleden volgden elkaar over de oprijlaan, door de voordeur, door de hal en de kamerdeur door om uiteindelijk in de ruime woonkamer te komen. Daar aangekomen zei vader Bereburger: "Zeg Bram, dat hek ga je wel betalen, jongen!"

Maar daar had hij buiten moeder de vrouw gerekend, die binnen rustig zat te wachten. Vastbesloten zei ze: "Niks daarvan! Dat hek roestte toch al uit elkaar dus Bram heeft ons eerder een gunst gedaan. Bernadette, wil jij even koffie gaan zetten?"

"Ja," voegde Bram daaraan toe, "en neem wat lekkers mee. Dan zal ik, onder het genot van een lekker bakkie, jullie vertellen waarom ik op bezoek ben."

Nog mopperend merkte zijn vader op: "Je moet zeker weer geld hebben."

"Wacht nou maar af," zei Bram verontwaardigd, "je moet niet altijd meteen het ergste denken."

Bernadette liep naar de keuken en Bram besloot zijn ouderlijk huis eens te gaan bekijken. Het was immers al 5 jaar geleden dat hij hier geweest was. Hij besloot opeens zijn leven te beteren en meer aandacht aan zijn familie te besteden. Dat zou ook van pas komen als hij nog eens een beetje kleingeld nodig had.

Aldus gevuld met gedachten, liep Bram de rijkelijk gevulde en gemeubileerde woonkamer uit en betrad hij de grote serre aan de zuidelijke kant van het huis. Van hieruit had hij een mooi uitzicht op de weelderige tuin. Omdat het zo'n mooi weer was besloot hij naar buiten in te gaan. Toen hij door de glazen deur de tuin in liep, werd hij begroet door het gekwetter van vele soorten vogels, die in de tuin een nestje hadden gebouwd. Terwijl Bram langs de grote vijver liep, hoorde hij het gekwaak van kikkers en toen hij het grasveld betrad, merkte hij het getsjilp van krekels op.

"Toch wel mooi hier," zei hij al peinzend tegen zichzelf.

De ouders en zus van Bram betraden ook de tuin en gingen aan de ruime tuintafel in de zon zitten. Bram voegde zich bij hen en terwijl hij zichzelf een kopje koffie inschonk, zei hij: "Goed, dan zal ik eens wat vertellen."

"Ja, doe dat alsjeblieft! Ik ben zo nieuwsgierig!" riep Bernadette uit.

"Okee," begon Bram zuchtend, "maar ik waarschuw jullie, dit kan wel eens een heel lang verhaal worden, dus..."

"Dat geeft niets," viel zijn moeder hem in de rede, "begin nu maar!"

"Okee," begon Bram weer, "ik zal beginnen bij het moment dat ik, als onrijpe puber van 20 besloot om, na mijn middelbare schooltijd die ik met enige vertraging toch goed volbracht had, het huis te verlaten en op kamers te gaan. Na 2 lange, eenzame jaren op die kamer bedacht ik me, dat ik te goed was voor zo'n hokje en dat ik een eigen huis moest zoeken. Ook dit weten jullie nog,

want met behulp van pa heb ik dat optrekje kunnen bemachtigen, toen er nog meer kapers op de kust waren.”

“Ja,” onderbrak zijn vader hem bits, “dat weet ik nog heel goed, vuile afzetter!”

“Stil nou en laat hem verder vertellen!” riep Bernadette en ze maande Bram: “Ga verder!”

“Ja oké,” hervatte Bram zijn verhaal, “in dat huis woon ik nu al 3 jaar en ik heb het prima naar mijn zin daar. Ik heb een grote vriendenkring opgebouwd en ik leef zo vrij als een vogeltje.”

Hier mengde moeder zich in het gesprek: “Maar Bram, waar leef je nu dan van?”

Bram lachte. “Nou, van pa z'n geld natuurlijk!”

“Werk je helemaal niet?!” vroeg moeder ontsteld, “dat beetje geld dat je van ons krijgt is toch niet genoeg?” De bitse blik ‘een beetje geld’ uitsprak keek haar man haar zuur aan.

“Daar heb je gelijk in, ma,” knikte Bram, “maar ik heb nog wel meer inkomsten. In mijn vrije tijd schrijf ik liedjes en niet onverdienstelijk.”

Met een verontwaardigd gezicht vroeg vader nu: “Waarom stort ik dan in godsnaam elke maand duizend gulden op jouw bankrekening, als je zelf genoeg verdient!?”

“Nou pa,” verdedigde Bram zich, “jij hebt mij nooit gevraagd of het nog nodig was!”

Hierop betrok het gezicht van pa, omdat hij wist dat zijn zoon gelijk had.

Opeens bedacht Bernadette zich dat Bram gezegd had dat hij een speciale reden had om langs te komen. “Okee Bram, nu we weten hoe je het vergaat, wil ik toch wel eens weten waarom je hier bent!”

“O ja,” herinnerde Bram zich, “dat is waar ook!”

Na een korte stilte, vroeg Bernadette vol ongeduld: “Nou, waarom dan?”

Hierop stond Bram op en liep de serre in, waarna hij de huiskamer betrad. De overige gezinsleden zagen hem, terwijl ze verstomd zaten te kijken, de gang in lopen.

Inmiddels was Bram bij het restant van zijn auto aangekomen en hij liep naar het rechterportier, dat een flinke deuk opgelopen had in de botsing. “Als het nu nog maar heel is,” peinsde hij, terwijl hij aan het portier rukte. Na enkele verwoede pogingen begaf het portier het en stortte met een oorverdovend lawaai tegen de grond. Bram reikte met zijn hand achter de stoel van de passagier en viste daar een pakje vandaan. De kartonnen doos was enigszins beschadigd maar de schade leek verder mee te vallen.

Bram liep terug naar de tuin en met een triomfantelijk gebaar overhandigde hij de doos aan zijn stomverbaasde ouders, met de woorden: "Hartelijk gefeliciteerd met jullie 30-jarige huwelijk!"

Pa en ma Bereburger keken elkaar aan en zeiden precies tegelijk: "Verdomd, dat is vandaag!" Ze maakten de doos open en keken er verbaasd in. In de doos lagen namelijk nog 2 pakjes, één met "moeder" en één met "vader" erop. Elk van hun ouders pakte hun cadeau en maakten het open. Niet lang daarna volgden twee verbaasde kreten.

"Wat?" vroeg Bernadette met haar gewone ongeduldigheid, "wat zit erin?"

Pa Bereburger liet als eerste zijn cadeau zien, dat bestond uit een flinke stapel bankbiljetten. Bram verklaarde: "Dat is al het geld wat je me in de afgelopen vijf jaar gegeven hebt."

Vader zat met zijn mond vol tanden, omdat hij niet wist wat hij moest zeggen.

Vervolgens toonde moeder haar cadeau: een zilveren kandelaar. "Dank je wel, Bram!" zei ze dankbaar.

"Zeg Bram," stotterde vader Berend, "het spijt me, ik had niet zo tegen je uit moeten vallen. En dat geld was toch voor jou? Dat hoeft je me niet terug te geven!"

"Ach," antwoordde Bram, "ik gun het je graag. En het is toch wel eens tijd dat ik onafhankelijk van je word, of niet?"

De rest van de dag werd doorgebracht met het gezellig kletsen over vervlogen tijden en toekomstplannen. Na het avondeten werd er nog een glaasje wijn gedronken op het grasveld in de tuin.

Na een slokje van de donkerrode verfrissing genomen te hebben, zei Bram: "Zeg jongens, het is wel gezellig, maar ik moet eigenlijk eens op huis aan. Ai," bedacht hij zich opeens, "ik heb geen auto meer..."

"Precies," treurde Bram bij de gedachte aan zijn ouwe trouwe karretje.

"Maar," stelde moeder vast, "dat is toch geen probleem?"

"Nee?" vroeg Bram, "nou misschien is het voor jou geen probleem, maar voor mij wel!"

"Welnee jongen," stelde zijn vader hem gerust, "dat heb ik zo opgelost! Loop maar even mee."

Bram volgde hij zijn vader naar de garage terwijl hij nog even met een grote grijns op zijn gezicht naar zijn moeder en zus keek. Bij de garage aangekomen opende pa Berend met een speciale afstandsbediening de roldeur en wat daarachter langzaam tevoorschijn kwam, maakte Bram zó stil, dat het leek alsof hij een Ferrari zag staan. En die stond er ook! Nou ja, bijna...

De rode lak schitterend in de stralen van de ondergaande zon, de koplampen glinsterend als diamanten, stond er in de garage ... een heel oud DAFje.

“Nou, wat vind je ervan?” vroeg zijn vader vol verwachting, “vind je hem niet mooi?”

Bram haperde even toen hij zei: “Wa... Wat is dit? Hoe kom je aan die auto?” Zijn pa lachte even. “Dit was MIJN allereerste auto. Ik kwam hem laatst tegen op een autobeurs en ik herkende hem direct. Ik heb hem gekocht en helemaal laten restaureren. Ik dacht: misschien heb ik er nog eens wat aan. En nu heb ik besloten hem aan jou te geven. Ik heb auto’s zat.”

“Wauw!. Het is een te gekke auto,” zei Bram.

“Ja en let wel,” merkte zijn vader trots op, “hij is zo verbouwd dat hij nu van de meest luxe voorzieningen is voorzien. Er zit een spiksplinternieuwe, superstille motor in, hij is uitgerust met elektrische ramen en spiegels, er zit een hi-tech CD-speler in, én, of het nog niet genoeg is, een kleine koelbox voor eventuele verfrissingen. Verder is hij voorzien van sportstoelen, een sportstuur, verwarming én airconditioning. Niet gek, hè?”

Nu Bram het allemaal beseftte, glunderde hij. “Te gek, pa! Hartstikke bedankt!” En bij deze woorden omhelsde hij zijn vader.

“Okee, laten we nu teruggaan naar je moeder en zuster in de tuin,” stelde vader voor.

Op het grasveld aangekomen vertelde Bram aan zijn moeder en zus over de auto die hij gekregen had. De stemming op het grasveld, 's avonds om een uur of tien, was opperbest.

Maar opeens dacht Bram ergens aan. Hij vroeg: “Zeg pa, dat je mij die auto geeft betekent toch niet dat ik meteen weer weg moet, hè? Ik wilde eigenlijk wel even blijven logeren, als jullie het niet erg vinden. Ik heb thuis toch niets belangrijks te doen!”

Na deze woorden reageerde niet zijn vader, maar Bernadette, die uitriep: “Yes! Leuk, blijf zolang als je wilt!”

Tegen deze uitbundigheid konden haar vader en moeder niet op en dus besloten ze dat Bram zolang kon blijven logeren als hij wilde. Hij kon op zijn oude zolderkamertje terecht, die nu als logeerkamer dienst deed en zo goed van pas kwam. En zo werd een drukke dag op vrolijke wijze afgesloten.

Op een dag, een paar weken later, heel vroeg in de ochtend, liep Bram de trap af richting woonkamer. Het was nog vroeg, maar Bram wist inmiddels dat zijn ouders vroeg opstonden om samen een ontbijt te eten. Met dit in het achterhoofd deed Bram de woonkamerdeur open, in de verwachting zijn

ouders en zus daar aan de grote tafel te zien zitten bij de warme broodjes en koffie. Groot was zijn verbazing toen hij dit deze ochtend niet zag. De kamer was volledig leeg. Er waren zelfs geen voorbereidingen getroffen voor het ontbijt. Alle gordijnen waren nog volledig gesloten, terwijl die meestal 's ochtends direct open gingen om het winterzonnetje de huiskamer binnen te laten.

Bram liep even de huiskamer door, keek op zijn horloge om zeker te weten dat het niet midden in de nacht was, maar na drie keer kijken wist hij toch echt zeker dat het 8 uur in de morgen was. Zijn hoofd brekend over wat er nou aan de hand was, ging hij op de leren bank zitten. Maar na een kwartier was hij dit ook zat en besloot eens boven poolshoogte te gaan nemen.

Terwijl hij de trap weer opliep, verbaasde het hem dat hij zo rustig was. "De meeste mensen zouden waarschijnlijk gillend door het huis rennen," dacht hij, "met de meest afschrikwekkende ideeën. Maar nee, ik niet. Ik ben de koelheid zelve. Ik trek me er niets van aan." Maar nadat hij in zowel de kamer van zijn ouders als in die van zijn zus niemand zag, dacht hij daar toch anders over. Wat nu te doen?

Omdat hij niets anders wist, liep hij de trap weer af naar de huiskamer. Na daar elke vierkante centimeter afgezocht te hebben, kwam hij na twee-en-een-half uur tot de conclusie, dat er niemand was. En ook geen briefje, boodschap, vingerafdrukken of bandensporen op het tapijt.

"Vreemd," peinsde Bram, "hier klopt toch echt iets niet. Als ze weg waren gegaan zouden ze toch wel een briefje achtergelaten hebben. Dus dat is het niet. Maar wat is het dan wel?"

Van al dit denken ontwikkelde zich er een flinke hoofdpijn en omdat zélfs zijn ouders hem dat niet waard waren, stopte Bram met denken. In plaats hiervan ging hij terug naar boven, douchte zich en trok zijn beste pak aan. Toen hij helemaal tevreden was met zichzelf ging hij naar beneden en doorzocht de tuin. Misschien zaten ze daar. Maar op het grasveld was niemand, tussen de struiken was geen beweging en zelfs in de vijver was, naast een school vissen, ook niemand.

Nadat Bram boven een nieuw, droog pak aan had ging hij in de tuin aan de tuintafel zitten met een glaasje champagne. Nu zult u denken: 'Champagne? Terwijl zijn ouders vermist zijn?' Nou, dat dacht ik dus ook. Maar God's wegen zijn ondoorgrondelijk en die van Bram ook.

De rest van de ochtend en een deel van de middag bracht Bram door met het peinzen over wat er toch gebeurd kon zijn. Zo rond een uur of 3 kreeg hij plotseling een ingeving. Na van de schrik bijgekomen te zijn, zocht Bram nogmaals het huis af, maar ditmaal met een speciaal doel. Hij zocht namelijk:

een pen. Toen hij na 4 uur er geen één had gevonden, wist Bram het antwoord op het raadsel. Aangezien er blijkbaar geen pennen in huis waren, konden zijn ouders geen briefje achterlaten! Gerustgesteld maakte Bram een maaltijd voor zichzelf klaar. Nadat hij dit in de tuin verorberd had ging hij binnen televisie kijken, in de verwachting dat zijn ouders 's avonds binnen zouden komen wandelen en vertellen dat ze naar het strand waren geweest en daarna gegeten hadden op de pier, waarna ze in een cafétje wat gedronken hadden. Maar niets van dit alles. Zijn ouders bleven weg.

Tegen een uur of middernacht was Bram het zat en hij ging naar boven. “Na een goede nacht slapen zal ik wel verder kijken,” dacht hij. Met deze gedachte viel hij al spoedig in slaap.

De volgende morgen werd Bram met een blij gemoed wakker en liep naar beneden. Ergens had hij de hoop dat hij zijn ouders deze ochtend wél aan de ontbijttafel zag zitten, maar weer werd hij teleurgesteld. Nu wist Bram zeker dat er iets niet klopte. “Waarschijnlijk zijn ze ontvoerd,” dacht Bram. Na hier even over nagedacht te hebben, zei hij tegen zichzelf: “En nu moet ik ze zeker redden? Nou ja, ik kan het in ieder geval proberen.”

Net na het ontbijt, nadat Bram had besloten om te zien of hij in de nabije omgeving van het huis iets kon vinden, rinkelde de telefoon.

“Bereburger?” nam Bram op, wantrouwig.

Onder een hoop gekraak hoorde hij, met moeite, een stem aan de andere kant van de lijn zeggen: “Brammetje, je ouders zijn...” Het laatste kon Bram niet verstaan, vanwege het gekraak. Net toen hij wilde vragen of diegene zo vriendelijk wilde zijn om zijn of haar boodschap te herhalen, hoorde hij een klik die aangaf dat diegene net had opgehangen.

“Dat is geen zuivere koffie,” dacht Bram. “Wat ik je brom.”

Bram besloot direct tot actie over te gaan. Hij doorzocht de secretaire van zijn vader en vond daarin een pak bankbiljetten (dezelfde die hij zijn vader een paar weken geleden gegeven had), een paar creditcards en een stapeltje blanco cheques.

“Zo, dat is voor de onkosten,” dacht hij. Verder stak hij zijn eigen portefeuille bij zich en zijn autosleutels en verliet de lege woning.

Hij liep naar de garage, reed zijn autootje de oprijlaan af en het nieuwe hek door, stapte uit, sloot de garage én het hek af en stapte weer in zijn auto. Terwijl de radio een vrolijk deuntje speelde, scheurde Bram weg over het bospaadje.

2

Het was een warme nazomerdag, midden in december. Het was vroeg in de middag (of laat in de ochtend, wat u liever hebt) en de zon scheen vrolijk over het bontgekleurde landschap. De bijtjes vlogen zoemend van bloem naar bloem, de vogels floten melodieuze melodieën en de hertjes gluurden voorzichtig door de struiken.

Wat zij daar zagen, was, beschenen door de warme zonnestrallen van de gouden bol die al hoog aan de hemel stond, een felrode auto, die over het bosweggetje scheurde alsof het een 4-baans snelweg was. Veel dieren moesten in doodsnood rare sprongen maken om de chromen bumper te ontwijken.

De lange man achter het stuur van het vehikel merkte dit alles niet, hij floot lustig een liedje terwijl hij met één hand de auto op een kruising naar rechts draaide. Hij keek nog even in zijn achteruitkijkspiegel om te zien hoeveel dieren hij nu weer had doodgereden. Jammer, het viel dit keer mee.

Bram had zich voorgenomen om maar wat te rijden totdat hij iets zou zien wat hem verder zou helpen. Na verloop van tijd naderde hij een klein stadje, midden in het zanderige landschap.

Bram stopte bij een benzinstation aan de westkant van het drukbezochte stadje. Na zijn tank volgegooid te hebben, betaalde Bram met de creditcard van zijn vader. "Onkosten," dacht Bram.

Hetzelfde dacht hij aan begin van de avond nogmaals, toen hij in een vijfsterren-restaurant een driegangen-maaltijd bestelde. En hij dacht het nogmaals toen hij aan het eind van de avond een kamer reserveerde in het Hilton. En hij dacht het weer toen... Nee, nu weten we het wel.

Ondanks dat was Bram niet tevreden over deze dag. Hij was geen stap verder. Nadat hij een paar uur in zijn bed had liggen woelen, bedacht Bram zich opeens dat hij zo misschien aanwijzingen miste van de grote onbekende. "Morgen koop ik een autotelefoon," besliste hij, waarna hij in een diepe, droomrijke slaap viel.

En inderdaad, de volgende ochtend reed Bram, na het nuttigen van een Engels ontbijt in het hotel, rechtstreeks naar een grote winkelstraat in de stad waar bij overnacht had. Hij parkeerde zijn limousine en liep de straat drie keer op en neer, totdat hij midden boven de straat een groot, felverlicht reclamebord zag hangen met daarop de tekst: 'Autotelefoons aan uw linkerhand'.

Bram keek links en inderdaad, daar stond een grote elektronikawinkel met honderden autotelefoons in de etalage. "Goh," dacht Bram, "dat ik dat niet eerder zag!"

Hij stapte de winkel binnen en zei tegen de jongeman achter de toonbank: "Doet u mij maêr een autotelefoon. De duurste graêg, kèrel."

De jongeman keek hem verbaasd aan en zei toen heel beleefd: "Jawel, meneer. Ik zal ervoor zorgen, meneer." Als de bliksem overhandigde de jongen hem een telefoon.

"Zeer bedankt, jongeman. Hij zal zo wel meegaên, heur!" zei Bram en hij verliet de winkel, de jongeman met de bankbiljetten in zijn handen en met open mond achterlatend.

Bram sloot de telefoon aan in zijn auto en direct rinkelde het ding.

"Hallo?" nam Bram op.

"Ga naar Amersfoort," antwoordde de mysterieuze stem, wederom onder luid gekraak.

"Hoe weet..." begon Bram, maar hij stopte opeens. Hij hoorde namelijk niets meer na een: KLIK!

Het was Bram een raadsel hoe de mysterieuze stem het nummer van een autotelefoon wist, die hij een kwartier geleden gekocht had. Maar Bram had geen tijd om daar lang bij stil te staan.

De rode DAF scheurde de stad uit, de snelweg op. Bram neuriede vrolijk een straatdeuntje en met één hand aan het stuur liet hij de wagen over de snelweg zigzaggen. Maar zijn stemming verminderde enigszins toen hij, een aantal uur later, Amersfoort binnenreed. Hij had geen idee wat hij nu moest doen.

Hij besloot eerst maar wat te eten en parkeerde zijn DAF op een klein, donker parkeerplaatsje. Honderd meter verderop stond een charmant restaurantje. Toevallig blonken er vijf sterren bovenop het naambord. "Onkosten," dacht Bram.

Hij ging aan een tweepersoons tafeltje zitten en bekeek de menukaart. Toen de ober aan zijn tafeltje verscheen en hem vroeg wat meneer wenste te gebruiken, antwoordde Bram: "Doet u mij maêrr een borrdje gebakken aêrrdappels, met een biefstukje en een glaêsje champagne. O nee," voegde hij eraan toe, "maêk daêr maêr een flesje van."

De ober keek Bram verbaasd aan en zei toen: "Jazeker, meneer. Het komt eraan."

En inderdaad, het kwam eraan. En snel ook. Na vijf minuten stond het bord te dampen op de tafel. Bram genoot op zijn gemak van de maaltijd en de champagne. Maar onder de tevreden blik op zijn gezicht school een hoop onzekerheid. Bram vroeg zich af of hij wel juist had gehandeld. Had hij niet

beter in de auto kunnen blijven zitten om zo een bericht van de ontvoerder te kunnen ontvangen?

Maar net toen hij besloten had om naar de auto terug te keren, naderde de ober weer. Toen hij het tafeltje van Bram had bereikt, stopte hij en meldde Bram beleefd: "U bent aan de telefoon gewent, meneer Bereburger."

Bram wilde opstaan om naar de telefoon te lopen, maar de ober was hem voor en overhandigde hem een zaktelefoon.

Verbaasd nam Bram de telefoon aan en zei tegen de hoorn: "Met Bram Bereburger."

"Genoten van de maaltijd?" zei de hoorn terug. "Mooi, want dan heb je energie opgedaan voor de volgende stap."

"Wacht even," haastte Bram zich te zeggen, "waarom hou je me zo aan het lijntje? Wat wil je van me?"

Onverstaanbaar ging de stem verder en aan de toon van de stem te horen, leek het alsof de boodschap voorgelezen werd. "Koop de Amersfoortsche Courant van gisteren." En direct daarna: KLIK!

Een stilte overviel Bram. Minutenlang bleef hij in gedachten verzonken, tot hij er tot zijn schrik achter kwam dat de champagnefles leeg was.

Nog voordat hij de ober kon wenken voor een nieuwe fles, stond de beste man voor zijn neus, met een volle fles in zijn hand.

"Alstublieft, mijnheer Bereburger," kroop de ober, "met de complimenten van de dame aan de tafel achter u."

Onbewust draaide Bram zijn hoofd om. En wat hij daar zag, liet hem sprakeloos. Aan de tafel achter hem zat een oogverblindend mooie, jonge vrouw, met lang blond haar en nog langere benen, in een kort, felrood minirokje. En een bijkleurende blouse.

Bram stond op, pakte de fles champagne en een glas op en liep soepel naar de vrouw aan de tafel. Daar aangekomen pakte hij zwiingend het glas van de dame op en schonk haar en zichzelf een glaasje champagne in.

"Goedenavond," sprak Bram, "bedankt voor de champagne. Mijn naam is Bram Bereburger."

"Hallo," antwoordde de vrouw zwoel en verleidelijk, "geen dank. Ik ben Barbara Beretti."

Ze reikte haar rechterhand naar Bram toe. Die pakte het fraai gevormde lichaamsdeel vast en zoende haar rug.

"Ga zitten," nodigde Barbara hem uit, "of was je nog niet klaar met eten?"

"Jazeker wel," antwoordde Bram en als in een droom ging hij tegenover de vrouw van zijn dromen zitten. Zij hief haar glas op en stootte het tegen dat van Bram.

“Proost, Bram,” glimlachte Barbara, “op je gezondheid.” Bij deze woorden keek ze Bram doordringend, ja bijna liefdevol aan.

Bram voelde zich niet helemaal op zijn gemak. Wat wilde deze vrouw van hem? (behalve 'the obvious', zoals de Fransen plachten te zeggen)

Barbara begon een kruisverhoor: “Zeg, ik kon het niet helpen, maar ik ving je telefoongesprek op. Problemen?”

“Ja,” mompelde Bram. Verder zei hij niets, want hij was nog enigszins wantrouwig tegenover deze onbekende dame.

Maar Barbara trok zich daar niet veel van aan en ging schaamteloos door: “Nou, vertel dan! Misschien kan ik je helpen.”

Bram zuchtte. Moest dit nu? Maar toen bedacht hij zich en hij nam zich voor al zijn remmingen van zich af te schudden en er volledig voor te gaan. Zij was immers begonnen en er leek geen kwaads achter te schuilen. Dat kon ook eigenlijk niet, als je zag hoe ze eruit zag. Zo iemand kun je niet wantrouwen.

“Goed,” begon hij, met frisse moed, “ik zal je alles vertellen. Vijf dagen geleden zijn mijn ouders en mijn zusje ontvoerd. Ik logeerde bij hen, na ze 5 jaar niet gezien te hebben. Toen ik op een ochtend beneden kwam, was er geen spoor van ze te bekennen. Ik heb het hele huis afgezocht, maar niets gevonden. Toen werd ik de volgende dag gebeld door iemand met een misvormde stem en een hoop gekraak, die zei: ‘Brammetje, je ouders zijn in...’. De rest kon ik niet verstaan vanwege het gekraak. Toen ben ik met de auto erop uit getrokken om een spoor te ontdekken van de ontvoerder. Via mijn autotelefoon werd ik weer gebeld met de mededeling dat ik naar Amersfoort moest gaan. Nou, dat heb ik gedaan en ik was net aan het eten toen ik weer gebeld werd, met de mededeling dat ik de krant van gisteren moet kopen. Nou, dat heb je gehoord en dat was het tot nu toe.”

“Jeetje,” zei Barbara medelijdend, “wat erg voor je. Ik wil je helpen, Bram. Laat me je helpen.”

Bram keek haar aan. Hij wist niet goed hoe zich te gedragen. Een bloedmooie vrouw die spontaan haar hulp aanbiedt? Onwillekeurig besloot hij toch het gebaar te accepteren. Het kon toch geen kwaad?

“Goed,” zei hij dankbaar, “je mag met me mee. Samen zullen we mijn ouders vinden.”

Wat Barbara toen deed verwachtte Bram al helemaal niet. Ze vloog hem om zijn nek en zoende hem vol op zijn mond. Bram dacht: “Dit is een teken van goodwill. Wat zeg ik, meer van opperste overgave!”

“Goed,” peinsde Barbara, “wat kan ik doen om je te helpen? Laat me eens denken...”

Ze keek rond om te zien of iets haar op een idee bracht. Toen viel haar oog op haar tas. “Ja, dat is het!” riep ze uit, “de krant!”

“Wat is er met de krant?” vroeg Bram niet-begrijpend.

“De krant van gisteren!” riep Barbara nog steeds even enthousiast, “die zit in mijn tas!” Ze greep haar tas die over de leuning van haar stoel hing en viste er een krant uit. Hierop overhandigde ze hem met een triomfantelijk gebaar aan Bram.

Deze las snel de kop van de krant. “De Amersfoortsche Courant, 16 december. Yes! Dat was inderdaad gisteren.”

Koortsig doorzocht Bram de voorpagina. “Shit, niks!” baalde hij. Hij sloeg de krant open en begon in een beretempo de koppen voor te lezen: “Aardbeving in Californië’. `Man berooft van hond’. `Schandaal rond koningshuis’. Nee, dat is het allemaal niet.” Maar dan veerde hij overeind. “Hier,” riep hij uit, “Top-zakenman met gezin spoorloos verdwenen! Zou dat het zijn?”

“Nou, lees dan voor!” maande Barbara hem, “dan weet je het zeker!”

“Goed,” zei Bram en hij begon: “Vier dagen geleden, op 12 december, is in het plaatsje B. de top-zakenman Berend Bereburger, samen met zijn vrouw Babs en dochter Bernadette, spoorloos verdwenen. Buren van het echtpaar brengen de verdwijning in verband met de aanwezigheid van hun zoon, Bram Bereburger, in het huis. Hij logeerde daar na vijf jaar afwezigheid, waarin hij niets van zich had laten horen.”

“Wacht even!” onderbrak Barbara hem, “waar slaat dat op? Beschuldigen ze jou hiervan?!”

“Het wordt nog erger,” mompelde Bram, “luister maar: Bram Bereburger werd altijd al als het zwarte schaap van de familie beschouwd, hij heeft met moeite zijn middelbare schooltijd afgemaakt en verder op de centen van zijn vader geteerd, aldus meneer A.S., die in de buurt van de Bereburgers woont. De ochtend na de verdwijning, is Bram, na op het achtergrasveld twee flessen champagne te hebben gedronken, vertrokken na eerst de burens gewaarschuwd te hebben. De politie wil Bram echter nog niet arresteren vanwege gebrek aan bewijs. Daarom vragen ze mensen die meer weten, te bellen naar hun plaatselijke politiestation. Dit verhaal zal in deze krant op de voet worden gevolgd. Trouwens, het signalement van Bram Bereburger luidt: ... Wel G.V.D.!” schreeuwde Bram uit, “wat denken die...”

“Rustig, Bram,” onderbrak Barbara hem weer, “we zitten wel in een restaurant, hoor!”

“Nou, en?” ging Bram woest verder, “het eten was toch niet te vreten! OBER!” De ober kwam aangeschuifeld. “Ja meneer, wat kan ik voor u doen?”

“Breng de rekening, nu meteen!” beet Bram hem toe.

De ober had duidelijk een professionele opleiding gevolgd en antwoordde kalm: “Ja meneer.”

Nadat de ober de rekening gebracht en Bram hem betaald had, schuifelde eerstgenoemde weg, terwijl laatstgenoemde het restaurant uitstormde, met Barbara achter zich aan. Bram liep, ja rende bijna naar zijn auto. Daar aangekomen rukte hij het portier open, maar in zijn woede vergat hij even dat hij nog slot zat, met het gevolg dat hij alleen de deurkruk eraf trok.

“SHIT!” riep Bram uit, de deurkruk op de grond smijtend, “rotauto!”

Barbara nam zwijgend de sleutels van Bram over, liep naar de andere kant van de auto, opende daar, na hem van het slot te gehaald te hebben, het portier, ging in de auto zitten en opende van binnenuit het portier van Bram. Deze ging zitten, maar vergat dat het een lage auto was en stootte keihard zijn hoofd.

Bram had geen woorden meer voor zijn woede, hij was eerder geneigd in huilen uit te barsten. Barbara zag het en nam zijn hoofd in haar handen en drukte het tegen haar borst. Op dat moment vergat Bram al zijn verdriet en was voor een paar seconden in het paradijs.

Na dit gelukzalige moment nam de realiteit weer snel de overhand. Bram nam de krant en scheurde met een wilde beweging het artikel eruit. Dat stopte hij in het handschoenenkastje van het dashboard. Daarna scheurde hij, met eenzelfde wilde beweging, de bon eruit voor abonnementsaanvragen.

“Wat ga je doen?” vroeg Barbara verwonderd. Zij had alle bewegingen van Bram met belangstelling gevolgd.

“Ik ga lid worden van deze weerzinwekkende krant,” mopperde Bram, niet zozeer tegen Barbara, maar meer tegen de krant, “zodat ik kan volgen wat die achterlijke gladiolen over mij te zeggen hebben. Alleen,” vervolgde hij aarzelend, “heb ik één probleem.”

“En dat is?” wilde Barbara weten.

“Ik weet niet waar ik hem kan ontvangen,” antwoordde Bram, “ik ben de komende tijd toch niet thuis, dus...”

“Waar ben je dan?” onderbrak Barbara hem (wat zo te merken een gewoonte van haar was).

“Weet ik veel!” deed Bram enigszins geïrriteerd, “in hotels en zo. Ik moet waarschijnlijk toch het hele land doorreizen, dus ik kan niet op één plaats blijven. En in het huis van mijn ouders hoef ik niet te blijven, want de ontvoerder zou wel gek zijn om ze daar in de buurt gevangen te houden. En in mijn eigen huis heb ik helemaal niets te zoeken, want in die uithoek zijn ze ook niet.”

Barbara keek hem begrijpend aan. “Maar wat ga je nu dan doen?” vroeg ze.

“Nou, als eerste ga ik voor vannacht een slaappleats zoeken, om morgen naar het huis van mijn ouders te rijden om de burens eens te ondervragen en vooral meneer Albert Stienstra, van op de hoek, die zoveel fraaie dingen over mij wist te vertellen. Volgens de mysterieuze mysterieuzerd was het

krantenartikel een aanwijzing... God ik haat dat woord,” onderbrak hij zichzelf, “het lijkt wel of ik aan een speurtocht van de padvinders mee doe of zo. Nou ja, in ieder geval denk ik dat ik via mijn ouderlijk huis iets verder kom. Dus nu ga ik een hotel zoeken, want ik heb een goede nacht slaap wel nodig.”

Na deze woorden stak hij de sleutel in het contact en wilde hem omdraaien. Inderdaad: ‘wilde’, want hij deed het niet. De reden: Barbara pakte zijn hand vast en zei: “Je hoeft niet naar een hotel. Je kunt toch bij mij slapen? Ik woon hier in Amersfoort. Dan gaan we morgen samen naar het huis van je ouders.”

Bram keek haar dankbaar aan en zei: “Dat is een geweldig idee van je! Dat scheelt mijn vader weer geld!” (hoewel wij allemaal weten dat dat niet de ware reden was).

“Maar,” voegde hij er aarzelend aan toe, “vind je het echt niet erg? Ik wil je niet tot last zijn.”

“Welnee,” antwoordde Barbara lachend, “ik vind het juist leuk. Het is een tijd geleden dat er een man bij me in huis geweest is.”

Dit verbaasde Bram. Nu pas dacht hij eraan dat hij er al die tijd van uitgegaan was dat Barbara verliefd, verloofd of getrouwd was, maar zich er nooit over verbaasd had dat ze dan toch zo vrijpostig was. Maar nu was het hem duidelijk. Ze was dus vrijgezel (hoewel Bram dat nu weer niet begreep).

“Nou, vertel me maar hoe ik moet rijden,” glimlachte Bram (nou ja, eigenlijk zei hij het eerst en glimlachte pas dáárna).

“Dat is goed,” stemde Barbara mee in, “start je motor maar.”

Bram deed het en met de vrouw van zijn dromen naast zich, stuurde hij zijn wagen de parkeerplaats af en de weg op.

3

Het was de volgende ochtend. Bram had, zoals het een gentleman betaamt, op de bank geslapen in het huis van de goddelijke Barbara. Ze zaten samen aan de ontbijttafel en bespraken het plan voor deze dag. Ze kwamen tot de conclusie dat het verstandig was om zo vroeg mogelijk naar het ouderlijk huis van Bram te rijden, om daar de buurtbewoners te ondervragen en naar eventuele aanwijzingen te zoeken.

Het was een uur of zeven en Bram zag er vermoeid uit. Ondanks (of juist doordat) hij de nacht in het huis van een nimf had doorgebracht, was er van slapen niet veel terechtgekomen. Hij had vrijwel de gehele nacht liggen piekeren over wat hem te doen stond. Zo wist hij bijvoorbeeld nog steeds niet hoe het probleem met de krant moest oplossen. Hij wilde persé elke dag die krant ontvangen, vanwege eventuele mededelingen van de onbeschofte ontvoerder. Maar hij was waarschijnlijk elke dag ergens anders.

“Gaan we zo?” verstoorde Barbara zijn gedachten, “ik ben klaar.”

“Ja, da's goed,” antwoordde Bram, “nog even mijn eitje opeten.” Hierop pelde hij zijn halfzachte ei en werkte hem met twee happen naar binnen. “Kom op dan,” spoorde hij Barbara aan.

Ze liepen de woonkamer van het overigens zeer rijk gemeubileerde huis uit, de gang door en passeerden de witgelakte voordeur. Barbara sloot deze deur af en Bram opende de passagiersdeur van zijn felrode DAF. Hij stapte in en Barbara volgde. Bram startte de auto en draaide de oprijlaan van het huis af.

“Ik moet eerst nog even tanken,” zei Bram toen Barbara hem vragend vroeg waarom hij niet richting de snelweg reed.

“Aha,” antwoordde Barbara en ze keek weer uit haar raampje naar buiten.

Bram stuurde de auto het pompstation in, stapte uit en vulde de tank. Daarna liep hij het winkeltje in. Barbara zag hem voor de kassa staan terwijl hij afrekende. Toen zag zij hem even niet meer, totdat hij het winkeltje uitkwam, met zijn handen achter zijn rug. Bram liep naar de auto, wachtte tot Barbara het portier van binnenuit geopend had en toen hij zat, toverde hij een prachtig boeket bloemen achter zijn rug vandaan en overhandigde deze aan Barbara. “Voor je hulp,” zei hij erbij.

“Ah, joh!” riep Barbara uit, “dat had je toch niet hoeven doen!” En zij kuste hem vol op de mond. Bram was verbaasd, maar schrok niet terug. In tegendeel, de kus duurde wel een halve minuut, tot Barbara in ademnood haar lippen lostrok. Met grote ogen staarde zij Bram aan en zei toen liefdevol: “Dank je wel.”